

RKT. ŽUPA

POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 26. 16. ožujka 2025.

2. korizmena nedjelja

Jedna priča poznatog duhovnog pisca kaže kako je malena Sara, kad je njezin tek novorođeni brat stigao kući iz rodilišta, zamolila roditelje da je malo ostave nasamo s bratom. Roditelji su se isprva zbnili, čak pomalo i uplašili, no ubrzo su shvatili da Sara nije ljubomorna i da nema zle namjere. Ostali su ipak blizu sobe, s blago otvorenim vratima, promatrajući što će djevojčica učiniti. Malena Sara polako je prišla koljevci, nagnula se nad bratom i tiho mu šapnula: „Draga bebo, možeš li me podsjetiti kako izgleda Bog? Znaš, ja sam to pomalo zaboravila.“

Ova priča o malenoj Sari preslika je čovječjeg srca u vrtlogu današnjeg svijeta; u zbrci i žamoru svakodnevice, čini se da je čovjek današnjice izgubio trag Božjeg lica.

U današnjem evanđelju Isus se s trojicom učenika penje na goru – mjesto susreta s Bogom. Na tom usamljenom vrhu pred očima Petra, Jakova i Ivana otkriva se Božja veličanstvenost. Petrov žar da „sagradi tri sjenice“ otkriva ljudsku želju za vječnošću u prolaznom, međutim, glas Oca koji govori „Njega slušajte“, poziv je da se ipak siđe s gore.

Glagol koji evanđelist Luka koristi – „slušati“ – nadilazi puko poimanje zvukova te zahtijeva djelovanje u skladu s onim što se čulo. A učenici su, čini se, zaspali upravo u najvažnijem trenutku – dok Isus razgovara s Mojsijem i Ilijom o svom „izlasku“, odnosno o mucu koja ga uskoro čeka u Jeruzalemu. Nije stoga čudno što Petar želi zadržati trenutak slave, ne shvaćajući da je Isusova slava neodvojiva od puta križa. I upravo na križu postaje jasno da naš Bog ima lice Ljubavi. I to ljubavi koja ne kalkulira – one koja ljubi i kad nije ljubljena, i kad joj se ne uzvraća, pa čak i kad je raspeta, izrugana i osramočena. Jer kad ne bi tako činila, ne bi bila ljubav, već koristoljublje. Ako nekoga volim samo onda kad on voli mene, to nije ljubav – to je koristoljublje, a ono kad-tad prestaje.

U tom kontekstu, zapovijed „Njega slušajte!“ ima za cilj preobraziti slušatelja u nositelja Božjeg lica, lica koje je Ljubav; kao što Isus odražava sliku Božju slušajući Oca, tako i apostoli, slušajući Krista, pronose Božje lice u svijetu. Upravo zato moraju sići s gore – jer dolje, u svojoj svakodnevici, trebaju donijeti svjetlo koje ih je obasjalo na gori. Ondje, usred života sa svim njegovim radostima i teškoćama – čak i kad je on tužan, težak, bolan ili gotovo nepodnošljiv – pozvani su otkrivati drugima lice Božje, promatrajući njegovu ljubav. A njegova ljubav ide do kraja, bez zadržke, sve do križa. To očekuje i od nas. Zadatak je to koji ne zahvaća samo apostole, nego i sve nas koji smo povjerovali na njihovu riječ. I na nama je da se svakodnevno, osobnom i zajedničkom molitvom, uspinjemo na goru kako bismo nakon toga bili osposobljeni sići

s gore – u našu svakodnevnicu – te ondje odražavati lice Božje. „Paliti mala svjetla u srcima ljudi; biti male evanđeoske svjetiljke koje donose malo ljubavi i nade: to je poslanje kršćanina.“ (papa Franjo). Jedino tako ćemo moći čovjeku današnjice pomoći da u zbrci i žamoru svoje svakodnevne ipak ne izgubi trag Božjega lica. Amen!

Događanja

Zbog promjenjivog vremena u prošleme tjednu nije bilo moguće postaviti skelu na toranj naše crkve. Vjerujemo da će se u danima koji su pred nama to napraviti, a onda očekujemo majstore koji će doći oprati toranj, premazati ga zaštitnim slojem protiv stvaranja gljivica i onda dva puta obojati u boje koje su bile i do sada. Zbog različitih okolnosti, hladnoće, problema s majstorima i drugih razloga, naš je toranj dugo čekao obnovu, ali sada vjerujemo da će do Uskrsa zasjati novim sjajem!

Iz života župe

Nažalost, župno pastoralno vijeće (koje ima samo savjetodavnu ulogu) odlučilo je da u ovoj korizmi neće biti pobožnost križnoga puta kao do sada petkom i nedjeljom, nego utorkom i petkom. Iako sam bio protiv takve odluke, odlučio sam ju na nagovor vijećnika prihvatiti, a sada se pokazalo koliko je to zapravo loša odluka. Naime, kada je križni put bio u nedjelju prije poldanjice, mi smo imali puno djece, osobito prvopričesnika i firmanika. Sada, na dva križna puta, u petak poslije pepelnice i u utorak u prvom tjednu korizme bilo je jako malo djece. A i odraslih! U petak, 7. ožujka na križnom putu je bilo 6 prvopričesnika i tri krizmanika! U utorak, 11. ožujka na križnom putu su bila tri prvopričesnika i jedan firmanik! Naravno, od vijećnika koji su donijeli tu odluku, bilo ih je prisutno samo petero! Možda nedjelja nema liturgijsko opravdanje za pobožnost križnoga puta, ali pastoralna razboritost nalaže da se prilagodimo kada je najzgodnije za tu lijepu pobožnost!

Duhovni kutak

Poglavlje treće PRAVI BOOG I PRAVI ČOVJEK (nastavak iz prošloga broja)

1 Molitva - središte i ključ Isusova života

Odlučujući trenutak Isusove povijesti i početnoga utemeljenja Crkve bio je onaj kojega opisuje evanđelje od današnjega dana, a danas slavimo blagdan Katedre sv. Petra. Riječ je o trenutku u kojemu Isus - već izbačen iz sinagoge - pita svoje učenike: „Što govore ljudi, tko sam ja te što vi kažete, tko sam ja?“. U onom trenutku započinje ispovijest kristološke vjere, a sa zajedničkom ispoviješću započinje život Crkve.

U svakom se naraštaju ponavlja Isusovo pitanje: " Što kažu ljudi, tko sam ja te što vi kažete, tko sam ja?« To je središnje pitanje našega života i ovih duhovnih vježba. Odgovori ljudi, ali također i Petrov odgovor, na različit način odražavaju pokušaj da se, na tragu onoga što je već poznato, pronađu kategorije koje bi ocrtale Isusov lik. Premda

3.

odgovori naroda izražavaju djelić istine, samo Petrov odgovor zahvaća u središte te tako postaje jezgra iz koje će se razviti Vjerovanje Crkve - ono Vjerovanje koje svoj početak ima u Petrovoj vjeroispovijesti. Petrov odgovor, kako ga je u njegovu prvom obliku prenio sv. Marko, jest jezgra, ali samo jezgra klica crkvenoga Vjerovanja Krist (Pomazanik) (r 28). Ova formula i izražava bitno, ali sama nije dostatna zbog mnogobrojnih značenja naslova Mesija. Ova se dvoznačnost pokazuje odmah poslije ispovijesti kad Petar prekora Isusa zbog navještaja Križa, tako da mu Isus mora reći: „Nosi se od mene, sotonu jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko.

Inačice Petrove ispovijesti koje donose Lukino i Matejevo evanđelje pokazuju hod produblivanja i pojašnjenja prve formule. One odražavaju hod Petrove vjere i vjere rađajuće Crkve, što je prva i odlučujuća etapa povijesti dogme. Ova biblijska povijest Petrove ispovijesti bila je točka kristalizacije vjere u Isusa Krista, ali je istodobno ostao otvoren širi prostor mogućim dopunskim tumačenjima koji se odražavaju u obilju drugih naslova, kao: prorok, svećenik, zagovornik, anđeo, gospodin, sin Božji, Sin. Napor za ispravno razumijevanje Krista u prvoj Crkvi predstavlja nam se kao proces u kojemu vjera traži red, odnos između naslova na način da ih se uređivalo prema sve većoj jednostavnosti i konkretnosti. Na kraju su ostala tri naslova kao opći i važeći opis Isusova otajstva: Krist - Gospodin - Sin (Božji).

Budući da se naslov Krist (Mesija) sve više stapao s imenom Isus, a ipak, s obzirom na sadržaj, nije imao jasno značenje izvan židovskoga ambijenta te da je i pojam »Gospodin« u suvremenom jeziku bio dvoznačan, bio je nužan zadnji proces sažimanja i pojednostavljenja. Sam naslov Sine na kraju se pokazao kao jedini koji je sve obuhvaćao i kao dostatan da izrazi sadržaj svih drugih naslova. Riječ »Sin« u sebi sve drugo, a istodobno to i objašnjava. Ispovijest vjere Crkve može se stoga zadovoljiti ovim naslovom koji u njegovu konačnom obliku nalazimo kod Mateja, a u Petrovoj ispovijesti: »Ti si Krist, Sin Boga živoga« (Mt 16,16).

Ako je Crkva usredotočila toliko različitu strukturu tradicije samo na ovu riječ te time dala konačno pojednostavljenje temeljnoj kršćanskoj definiciji, to ipak ne mora značiti jednostavnost u smislu površnosti i ograničenja. U pojmu »Sin« iznađena je ona jednostavnost koja je istodobno dubina i širina. »Sin«, kao temeljna ispovijest vjere, znači da je u ovom pojmu dan onaj ključ tumačenja koje sve ostalo čini dostupnim i razumljivim.

Ovdje se susrećemo sa svom dramom moderne rasprave o Isusu, rasprave koja je zapravo povratak na mišljenja ljudi koji nisu poznavali Isusa. Tvrdnje su zavodljive. Kaže se da je takva koncentracija povijesnoga naslijeđa krivotvorenje izvora, osobito zbog činjenice da je povijesna udaljenost vrlo velika.

Prije nego odgovorim na ovu tvrdnju, htio bih još jednom ustrajati na činjenici jednostavnosti dogme s obzirom na biblijsku tradiciju. Mnogi misle da je dogma Crkve

4.

prekrila jednostavnost evanđelja nepronijljivom količinom filozofskih pojmova te tako biblijskoga Isusa učinila nepristupačnim. A istina je upravo suprotna: povijest kristološke dogme proces je pojednostavljenja i sažimanja. Ovaj je proces očistio središte, ujedinjujući sva donesena i protumače jednu riječ na iskustva u Novome zavjetu u »Sin, te je tako ponuđen hermeneutski ključ koji otvara vrata za dubinu Isusove osobe i povijesti. No, vratimo se na naš početak. Je li to sažimanje možda krivotvorenje?

U stvari, Crkva je svojim tumačenjem Isusova lika odgovorila na temeljno povijesno iskustvo koje su o njemu imali svjedoci očevidci njegova života. Zvati Isusa »Sinom« ne znači doista na njega primijeniti mitsko zlato dogme (kako se uvijek iznova tvrdi poslije Reimarus), nego naprotiv na jezgrovit način odgovara središnjosti povijesna Isusova lika. U toj se riječi sabire iskustvo onih »vi« (tj. apostola, nap. prev.), koji su, za razliku od ljudi, poznavali Isusa u njegovoj nutrini. Čitavo je svjedočanstvo evanđelja uistinu jednodušno u isticanju da su Isusova djela riječi izvirale iz njegova intimna zajedništva života s Ocem, odnosno da je on, nakon dnevnoga napora, uvijek iznova odlazio »u goru« kako bi u osami molio (usp. primjerice Mk 1,35; 6,46; 14,35-39). Prema jednodušnomu i neosporivom svjedočanstvu evanđelja može se formulirati teza: središte Isusova života i njegove osobe jest trajno zajedništvo s Ocem. Među evanđelistima prvi Luka jako naglašava. On pokazuje da su Luki ovo jako bitni rezultati Isusova dijela izvirali iz središta njegove Osobe, a to je Središte bilo u razgovoru s Ocem. Navodim tri primjera:

1. Započnimo s pozivom Dvanaestorice, čiji broj simbolički izražava povezanost s novim Božjim narodom, a oni su bili određeni da mu postanu stupovi. S njima, dakle, činom koji je istodobno simboličan ne i stvaran, Isus daje početak »Narodu Božjemu«; to znači da njihov poziv teološki treba promatrati kao početak Crkve.

Prema Luki, noć koja je prethodila ovome događaju, Isus je proveo na gori moleći: poziv izvire iz molitve, iz razgovora Sina s Ocem. Crkva je rođena u molitvi u kojoj se Isus predaje Ocu, a Otac sve predaje Sinu. U ovomu najdubljem priopćavanju Oca i Sina krije se istinsko i uvijek novo podrijetlo Crkve i njen siguran temelj.

2. Kao drugi primjer predstavljam pripovijest o podrijetlu ispovijesti vjere u Isusa koju smo malo prije spomenuli kao središnji izvor najstarije kristološke dogme. Isus najprije pita apostole tko je Sin čovječji po mišljenju ljudi, a potom tko je on po njima. Na to pitanje, kao što znamo, odgovara Petar onom ispoviješću vjere koja uvijek izgrađuje Crkvu u zajedništvu s Petrom. Od ove ispovijesti vjere Crkva živi; u njoj se za nju otvara, s Isusovim otajstvom, ljudskoga otajstvo života, ljudske povijesti i svijeta, jer se otvara otajstvo Božje. Ta ispovijest vjere ujedinjuje Crkvu; stoga je onaj koji je ispovjedio vjeru prozvan Petrom, izabranim i pozvanim da bude stijena jedinstva; ispovijest vjere i Petrova služba, ispovijest vjere u Isusa Krista i jedinstvo Crkve sa i oko

5.

Petra su nerazdvojivo međusobno povezani.

Tako možemo reći da Petrova ispovijest vjere predstavlja drugi stupanj ostvarenja Crkve. No, i u ovoj točki Luka pokazuje da Isus stavlja pred apostole odlučujuće pitanje u vezi s njihovim mišljenjem o njemu, upravo u trenutku u kojemu su oni započeli sudjelovati u tajni njegove molitve. Tako evanđelist pojašnjava da Petar shvaća i izriče stvarnost Isusove osobe u onome istom trenutku u kojemu Isus, moleći se, doživljava svoje »biti jedno« s Ocem. Prema Luki, dakle, vidi se tko je Isus, ako ga se vidi u njegovoj molitvi. Kršćanska vjera proizlazi iz sudjelovanja u Isusovoj molitvi, iz uključenosti u nju, iz mogućnosti da se prodre u njegovu molitvu.

Ona je tumačenje iskustva Isusove molitve te stoga na istinski način tumači Isusa, budući da proizlazi iz sudjelovanja u njegovoj intimnosti, u jezgri njegove osobe. Stigli smo do najdublje korijena i trajnoga obećanja kršćanske vjere: samo ulazeći u Isusovu samoću, samo sudjelujući na njegovoj stvarnosti, na njegovoj komunikaciji s Ocem, možemo vidjeti tu i njegovu stvarnost.

Samo se tako prodire u njegov identitet, samo tako počinje razumjeti ga te shvatiti ono što znači naslijediti Isusa. Ispovijest vjere u Krista nije neutralna rečenica. To je molitva i rađa se samo u molitvi. Onaj tko je vidio Isusovu prisnost s Ocem te iz toga shvatio njegovu stvarnost, pozvan je da bude »stijena« Crkve. Crkva izvire iz sudjelovanja u Isusovoj molitvi.

3. Kao treći primjer predstaviti ću događaj Isusova preobraženja »na gori«. U evanđeoskoj tradiciji »gora« je uvijek mjesto molitve, biti s Ocem. Uzlazeći na goru Isus je ovaj put poveo sa sobom trojicu koja su predstavljala središnju jezgru zajednice Dvanaestorice: Petra, Jakova i Ivana. »I dok se molio, izgled mu se lica izmijenio«, pripovijeda Luka (9,29). Na taj način on je pojasnio da preobraženje čini vidljivim samo ono što se stvarno događa u Isusovoj molitvi: sudjelovanje u Božjemu sjaju te tako očitovanje pravoga značenja Staroga zavjeta i sve povijesti, tj. Objave. Iz ovoga sudjelovanja u Božjemu sjaju, u Božanstvu što istodobno znači očima vidjeti Boga, te je stoga objava onoga što je skriveno, proizlazi Isusov navještaj. Ovim Luka istodobno ukazuje na jedinstvo između objave i molitve Isusovoj osobi: jedna i druga izvire iz otajstva, Osim toga, prema evanđelistima Preobraženje je jedna vrsta anticipacije Uskrsnuća i paruzije. Komunikacija s Ocem koja postaje vidljiva za vrijeme molitve Preobraženja pravi je razlog zašto Isus nije mogao ostati u smrti i zašto je sva povijest u njegovim rukama. Onaj kome Otac upućuje riječ jest Sin (usp. Iv 10,33-36). A Sin ne umire. Tako Luka primjećuje da čitav razgovor oko Isusa kristologija - nije drugo doli tumačenje njegove molitve: cijela je Isusova osoba sadržana u njegovoj molitvi.

4. Iz drugih evanđelista također se mogu navesti mnogi dokazi u prilog ovom gledanju. Htio bih kratko ocrtati samo tri primjera.

6.

a) Kao prvo predstavljam Isusovu molitvu u Maslinskom vrtu koji je sada - u času početka Muke - postao »gora« njegove samoće s Ocem. Koristiti za Boga naslov »Abba«, koji nam je Marko u ovom kontekstu prenio na aramejskom - Isusovu materinjem jeziku - nadilazi svaki poznati način moljenja iz onoga vremena. Ta riječ izražava vrstu bliskosti s Bogom koja bi se u židovskoj tradiciji činila nemogućom i nedopustivom. Tako se u ovoj jedincatoj, jednoj riječi izražava novi i osobiti način Isusova odnosa s Bogom, onaj odnos za koji je Oznaka »Sin« jedini mogući izričaj.

b) Ovim smo već na drugoj točki koju sam ovdje htio dotaknuti. Naime na bitnoj uporabi, riječi »Otac« i »Sin«, kako ih se može primijetiti u Isusovu jeziku. Isus nije nikad apostolima ili drugim osobama pridao ime »sin« ili »sinovi« kao sebi samome. Na isti je način jasno uklonio izričaj »Otac moj« iz smisla općega Božjeg očinstva koji vrijedi za sve ljude. Izraz »Otac naš« namijenjen je apostolima koji mole s »mi« apostolske zajednice; on izražava sudjelovanje njegovih apostola u Isusovu odnosu s Bogom, što se ostvaruje u molitvi apostola, bez da zbog toga bude uklonjena razlika između načina odnosa s Bogom. U svim Isusovim riječima i činima odsijeva ovaj odnos Sina uvijek prisutan i uvijek učinkovit; može se prepoznati kako je sve njegovo biće uronjeno u taj odnos.

c) Ovo »biće-odnos« koje je u stvari sama Isusova osoba, pokazuje se ne samo u različitim oblicima u kojima se predstavlja riječ »Sin«, nego također u nizu drugih izričaja koji se pojavljuju u Isusovoj poruci, kao primjerice: »Zato sam došao«; »Zato sam poslan«. Po svijesti koju je Isus imao o sebi, onako kako nam je objavljena evanđeljima, on govori i djeluje ne sam od sebe, nego po djelovanju drugoga, od koga bitno proizlazi. Sve je njegovo postojanje »poslanje«, to jest odnos.

Smjestimo li ova zapažanja u sinoptička evanđelja, postaje također shvatljivo da četvrto evanđelje, koje je u potpunosti sastavljeno od pojmova poput »Otac«, »Sin«, »poslanje«, ne dodaje ništa bitno drukčije najstarijoj tradiciji, nego samo snažnije naglašava ono što druga evanđelja donose. Moglo bi se reći da nas četvrto evanđelje uvodi u onu Isusovu intimnost u koju on propušta samo svoje prijatelje. Ono pokazuje Isusa s točke gledišta onoga iskustva prijateljstva koje omogućuje gledati u intimu te je poziv da se s tim učenicom, koga je Isus ljubio, uđe u tu intimu, kako bi se upoznalo Isusa te u spoznanju Spasitelja pronašlo put, istinu i život.

2. Suglasje između svjedočanstva Pisma i kristološke dogme

U prethodnom smo se izlaganju ograničili na svjedočanstva Evanđelja o Isusu. Rezultat je bio da konačni naslov vjere za Isusa - Sin - točno odgovara povijesnoj slici Isusa prepoznatljiva u tekstovima: središte njegova života bio je trajni dodir sa svojim Ocem, intimnost njegove molitve. Kristologija izražena u naslovu »Sin« u konačnici je teologija molitve, zbir iskustva svjedoka s Isusovom osobom.

7.

U ovom izlaganju činimo novi korak, idući naprijed u kristologiju dogme, odnosno k velikim saborima antičke Crkve: Nicej, Kalcedon, Carigrad. Ključna riječ ovih sabora je homooúsios (iste biti), uključena već u Simbol iz 325., na Ekumenskom saboru u Niceji. U toj su riječi saborski oci izrazili svoju sintezu između hebrejske i grčke misli, između povijesti spasenja i ontologije.

Moja je teza da s obzirnom na ovu sintezu vrijedi ono što se reklo oko sažimanja različitih biblijskih naslova u riječ Sin. I ova nova riječ u konačnici nije drugo doli tumačenje Isusova života i smrti, koji i su trajno bili određeni razgovorom Sina s Ocem. Stoga, ako se dogmatska i biblijska kristologija ne mogu razdijeliti, suprotstaviti, ne mogu se dijeliti ni krisoteriologija. Na isti način, kristologija »odozgo« i »odozdo«, teologija Utjelovljenja i teologija Križa tvore nerazdvojivo jedinstvo. Ili, drugim riječima: središnji pojam dogme »Istobitni Sin«, u kojem se sažima čitavo svjedočanstvo antičkih sabora, jednostavno prevodi činjenicu Isusove molitve u filozofsko-teološki jezik i ništa više.

Ovom se protivi proširena teza po kojoj Pismo i dogma proizlaze iz dvije različite kulture: Pismo iz hebrejske kulture, a dogma iz grčke. Prijenos biblijskoga svjedočanstva u grčku misao - tako se tvrdi istodobno je postalo potpuno stapanje sadržaja svjedočanstava o Isusu. Vjera, koja je prije bila jednostavan čin pouzdanja u milost spasenja, pretvorila bi se time u pristajanje uz filozofske paradokse, u vjerovanje u određeni nauk. Pouzdanje u Božje djelovanje tako bi bilo zamijenjeno ontološkim naukom koji je posve nepoznat u Pismu.

U ovoj točki moramo uvesti jednostavno, ali temeljno ljudsko pitanje. Čitava kristološka rasprava u konačnici se vodi oko spasenja, oslobođenja čovjeka. No, što oslobađa čovjeka? Tko ga i s kojim ciljem oslobađa? Ili još jednostavnije: što je ta »čovjekova sloboda«? Može li čovjek postati izvan istine, tj. u laži, u nesigurnosti, u pogrješci? Oslobođenje koje se ne obazire na istinu, bez istine, ne bi bilo oslobođenje, nego prije prijevara i ropstvo, čovjekova propast. Sloboda bez istine ne množe biti istinska sloboda. Dakle, bez istine ne postoji sloboda dostojna toga imena.

Dodajmo i još jedno razmišljanje. Kako bi čovjek bio slobodan, mora biti »poput Boga«. Nakana da se postane poput Boga središnja je jezgra onoga što se zamislilo za oslobođenje čovjeka. Budući da želja za slobodom pripada čovjekovoj biti, taj čovjek već od početka nužno traži hod prema »biti kao Bog«: sve druge stvari doista nisu dostatne čovjeku, koga konačne stvari ne mogu zasititi. To osobito pokazuje naše vrijeme svojim strastvenim krikom potpune i anarhične slobode pred nedostatnošću svih građanskih sloboda, kako god bile velike, i pred svim oblicima razuzdana ponašanja. Stoga, antropologija oslobođenja, ako želi odgovoriti na dubinu problema koji se nameće, ne može izbjeći pitanje: Kako se može doseći ovaj cilj, postati kao Bog, postati pobožanstvenjen?

8.

(nastavke pročitajte u slijedećim brojevima našega župnog Listića!)

Obavijesti

PON	17. III.	Patrik	18h Marija Gorica	+ Marko Palavra, <i>uz rođendan</i> i Herman Dermićek, <i>god.</i>
UTO	18. III.	Ćiril Jeruzalemski	18h Marija Gorica	Križni put Dragutin, <i>god.</i> , Štefanija i Stjepan Granatir, Rudolf Belšak i roditelji i Obit. Petek
SRI	19. III.	Sv. Josip	8h 18h Marija Gorica	+ Josipa Crnić i Josipa Pili, <i>uz imendan</i> + Josip Jančić i Obit. Jančić i Sutlar; Josip Kapusta, <i>st. i ml.</i> , Terezija i Jela Kapusta, Josip i Ana Glogović
ČET	20. III.	Klaudija	18h 19h Marija Gorica	+ Ljubica (<i>god.</i>) i Josip (<i>god.</i>) Blažević; Mira (<i>god.</i>) i Ludvig Gartner <i>vjeronauk</i> za FIRMANIKE
PET	21. III.	Kristijan	18h Marija Gorica	<u>Križni put</u> <u>Zajednička sv. Miša</u> <i>vjeronauk</i> za PRVOPRIČESNIKE
SUB	22. III.	Oktavijan		
NED	23. III.	<u>Treća korizmena nedjelja</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h Marija Gorica	+ Cecilija i Ivo Razner, <i>god.</i> , Stanko (<i>god.</i>) i Stana (<i>god.</i>) Skomrak i Obitelj + Ivan i Josipa Tursan i Dragica Jančić <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 21. ožujka u 18 sati imamo pobožnost križnoga puta, a onda zajedničku sv. Misu za ove pokojnike: + Ivan i Marija Fakin, Josip i Milka Bregar, Vinko Frkanec, Josip i Ljubica Pušić.

Poslije mise još će biti kratki vjeronauk za naše prvopričesnike!

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.barić@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h